

Бойчо, и ако ти умрешъ за България и азъ ще умрж съ тебе... Но да не се дѣлимъ, страшно е пакъ да останж сама, да берж хиляди страхове за тебе, да слушамъ се черни извѣстия за тебе... Боже, какъ е сега добръ! и ти си тури ржцѣтъ на рамената му.

— Радке, твоеото положение тука и азъ го виждамъ: неприятно е много, каза Огняновъ угрижено. — Азъ усещамъ онова, което ти ми не казвашъ: тебе те прислѣдватъ тука моитѣ врагове, нали? Злобата на хората ти не прощава нищо, знаж... Ти си жертва, бѣдна Радо, на прѣдрасждки и подлостъ людска... Не е само една хаджи Ровоама тука, знаж. И ти ги снасяши мълчаливо, ти си героиня за мене, по страдания. Бѣдний ангело! Великото дѣло, което ме е погълнжло цѣлъ, не ми оставя минута и за твоята учась да помислж. Азъ съмъ коравъ егонецъ, азъ съмъ виноватъ, прощавай, пиле.

— Ахъ Бойчо, Бойчо, ако ме оставишъ пакъ, чини ми се, че ще те изгубж на всегда — че нѣма да те видж вече, продума Рада и очитѣ ѝ увлажнѣхж. Послѣ прибави тихо и умолително: — Не ме оставяй тука, Бойчо; живѣешъ ли, мрешъ ли, искамъ да бждж при тебе... Азъ нѣма да ти бждж прѣиятствие, азъ ще ти бждж помощница. — Азъ ще направж всичко... Само, нека те виждамъ пб-често.

— Не, ти не можешъ нищо... революцията изисква межка сила, кръвожадность... безпощадность... а ти си ангелъ сжщи... Ти извърши вече дълга си: левското знаме, дѣте изработи твоята ржка, ще ни распаля и вѣдушевлява... Това е доста за една българека мома!

Послѣ, като помисли, прибави:

— Слушай, Радо, дохаждашъ ли въ Клисуре, на гости у госпожа Муратлийска? Тя живѣй сега въ Клисуре. Азъ ще изработж това... И тамъ сж опасности... но поне да се отървешъ отъ тукашнитѣ интриги.

— На сѣкждѣ, дѣто тебе бихъ виждала...